



ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Milady Haplové a soudkyň JUDr. Evy Lukotkové a JUDr. Jany Kubenové, ve věci žalobkyně: **A. K.**, IČ:, s místem podnikání, zast. JUDr. Marií Šupkovou, advokátkou se sídlem Hradební 1294, 686 01 Uherské Hradiště, proti žalovanému: **Státní úřad inspekce práce**, se sídlem Kolářská 451/13, 746 01 Opava, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 17.3.2014, č. j. 211/1.30/14/14.3,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí Státního úřadu inspekce práce ze dne 17.3.2014, č. j. 211/1.30/14/14.3 **se zrušuje** a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci na nákladech řízení jeho zástupkyni JUDr. Marii Šupkové, advokátce se sídlem Hradební 1294, 686 01 Uherské Hradiště částku 18.220 Kč do 30-ti dnů od právní moci rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím žalovaného ze dne 17.3.2014, č. j. 211/1.30/14/14.3 bylo podle ust. § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen správní řád) zamítnuto odvolání žalobkyně proti rozhodnutí Oblastního inspektorátu práce pro Jihomoravský kraj a Zlínský kraj se sídlem v Brně (dále jen správní orgán prvního stupně) ze dne 14.10.2013, č. j. 14288/9.30/13/14.3-RZ, a napadené rozhodnutí bylo potvrzeno.

Rozhodnutím správního orgánu prvního stupně bylo rozhodnuto o tom, že účastník řízení byl uznán vinným ze spáchání správního deliktu podle ust. § 140 odst. 1 písm. c) zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti, ve znění pozdějších předpisů (dále jen zákon

o zaměstnanosti) tím, že fyzické osobě T. Z. dne 4.4.2013 umožnil výkon závislé práce spočívající ve svářečských pracích, sváření vík na palety, broušení konstrukcí v provozovně účastníka řízení bez řádně uzavřeného pracovněprávního vztahu, čímž porušil ust. § 3 zákoníku práce a porušením ust. § 25 odst. 1 písm. a) zákona o inspekci práce tím, že v pracovní smlouvě uzavřené se zaměstnancem P. M. neuvedl místo výkonu práce, čímž porušil ust. § 34 odst. 1 písm. b) zákoníku práce neuvedením místa výkonu práce. Za tyto spáchané správní delikty uložil Oblastní inspektorát účastníku řízení podle ust. § 140 odst. 4 písm. f) zákona o zaměstnanosti pokutu ve výši 260.000 Kč a povinnost uhradit náklady správního řízení ve výši 1.000 Kč.

Ve včas podané žalobě žalobkyně pokládá napadené rozhodnutí za nezákonné, neboť je přesvědčena o tom, že se správního deliktu podle § 140 odst. 1 písm. c) zákona o zaměstnanosti nedopustila a v případě správního deliktu podle § 25 odst. 1 písm. a) zákona o inspekci práce nebyl naplněn materiální znak tohoto správního deliktu a to společenská škodlivost. Namítala, že dne 4.4.2013 došlo v provozovně k provedení kontroly, kde mimo jiných byl přítomen pan T. Z., uchazeč o zaměstnání, který v čase kontroly neměl uzavřenou pracovní smlouvu, protože se toho dne dostavil se žádostí o zaměstnání a měl nejdříve osvědčit znalost a zručnost pro výkon práce nezbytnou - svářečské činnosti. Žalobkyně následně ve správním řízení osvědčila, že ještě dne 4.4.2013 po prověření dovedností a zručností uchazeče došlo k uzavření písemné pracovní smlouvy na dobu neurčitou počínaje dnem 4.4.2013. Přesto správní orgán I. stupně nadále trval na stanovisku, že žalobkyně umožnila panu Z. vykonávat nelegální práci. Žalobkyně nesouhlasí, že se v tomto případě jednalo o výkon nelegální práce podle § 5 písm. e) bod 1 zákona o zaměstnanosti ve spojení s § 2 a § 3 zákoníku práce, neboť nešlo o výkon závislé práce mimo pracovněprávní vztah. Ještě před vydáním rozhodnutí správním orgánem I. stupně žalobkyně tvrdila, že v době kontroly pan Z. pro kontrolovanou osobu žádnou závislou práci nevykonával, s čímž se správní orgány nevypořádaly, pouze tvrdí, že T. Z. ani jednatel účastníka řízení nesdělili v průběhu kontrolního šetření na místě, že v daný okamžik probíhá výběrové řízení či ověření kvalifikace. Z vyjádření v té době již zaměstnance a zaměstnavatele je tento fakt zřejmý, neboť oba shodně uvedli, že toho dne je pan Z. v provozovně za účelem předvedení svých svářečských schopností a podle výsledků s ním bude či nebude uzavřen pracovněprávní vztah. V odvolacím řízení účastník řízení namítal, že nebylo prokázáno, v jakém časovém období měl být výkon nelegální práce panem Z. realizován, pokud pracovní smlouva byla uzavřena ještě dne 4.4.2013, tj. v den, kdy se uchazeč o zaměstnání poprvé dostavil do firmy žalobkyně se žádostí o pracovní místo a kdy po prověření jeho dovedností byla pracovní smlouva skutečně sepsána. Rozhodnutí žalovaného je nezákonné a porušující právo žalobkyně prověřit před podpisem pracovní smlouvy kvalifikační předpoklady, dovednost a zručnost uchazeče o práci. Konstatování žalovaného v napadeném rozhodnutí, že výběrové řízení nemůže probíhat po celou pracovní dobu je irrelevantní a oba správní orgány toto nemohou tvrdit ani prokázat, neboť samotná kontrola probíhala od 11:00 hod do 13:00 hod. Sdělení pana Z., že by měl pracovat od 6:00 hod. do 14:30 hod., byla jeho odpověď na dotaz ohledně pracovní doby.

Pokud se týká deliktu podle § 25 odst. 1 písm. a) zákona o inspekci práce, žalobkyně namítla nedostatek naplnění materiálního znaku tohoto správního deliktu vzhledem k tomu, že za něj nebyla uložena pokuta a nesouhlasí se stanoviskem žalovaného, že uložená pokuta 260.000 Kč je v souladu se zásadou absorpce ukládána pouze za případ přísněji postihnutelný. V rámci jednání žalobkyně uznala pochybení neuvedením místa výkonu práce v pracovní smlouvě P. M. a to písařským opomenutím, což neprodleně odstranila. Pracovní smlouva byla uzavřena 1.4.2013 a uvedený nedostatek měla pracovní smlouva pouze po dobu několika dnů a týká se osoby mistra pro dílenskou výrobu a žalobkyně má pouze jednu provozovnu, kde tento pracovník od počátku pracoval. Vzhledem k tomu, že ve výrokové části rozhodnutí

správního orgánu I. stupně týkající se uložené sankce chybí odkaz na § 25 odst. 2 zákona o inspekci práce, žalobkyně dovozuje, že šlo formálně o správní delikt, ale bez společenské škodlivosti, a proto pokutu neuložil. Absorpce přichází v úvahu, pokud se jedná o uložení pokuty za správní delikty podle stejného právního předpisu. Pokud se týká výše uložené pokuty, žalobkyně jí považuje za likvidační v její podnikatelské činnosti, z toho důvodu podala návrh na odklad vykonatelnosti rozhodnutí správního orgánu. Žalobkyně navrhla, aby soud zrušil rozhodnutí žalovaného a rozhodnutí správního orgánu I. stupně a věc vrátil k dalšímu řízení s tím, že požaduje náhradu nákladů řízení.

Žalovaný ve vyjádření k žalobě k jednotlivým námitkám žalobkyně uvedl, že pracovní smlouva byla sepsána dne 4.4.2013 až po provedené kontrole, což inspektorát práce vyhodnotil jako polehčující okolnost neměnící nic na faktu, že se žalobkyně dopustila správního deliktu podle § 140 odst. 1 písm. c) zákona o zaměstnanosti tím, že umožnila výkon nelegální práce panu T. Z.. Vycházel přitom z výpovědi pana Z. dne 4.4.2013 do záznamu podle § 132 odst. 1, 2 zákona o zaměstnanosti, který uvedl, že nastoupil do práce v 6:00 hod a měl pracovat do 14:30 hod, proto tvrzení o provádění zkoušky jeho dovedností jsou nepodložená, neboť by taková zkouška netrvala po celou směnu. Žalovaný bere za prokázané, že pan Z. vykonával práci, aniž došlo k uzavření pracovněprávního vztahu.

Pokud se týká námitky nedostatku naplnění materiálního znaku spáchaného správního deliktu podle § 25 odst. 1 písm. a) zákoníku práce v pracovní smlouvě s panem P. M., nebylo dodrženo ust. § 34 odst. 1 písm. b) zákoníku práce, náprava byla sjednána neprodleně po kontrole, což správní orgán vyhodnotil jako polehčující okolnost a žalovaný při rozhodování k tomu přihlédl. Není pochyb o tom, že se žalobkyně tohoto správního deliktu dopustila. Pokud se týká uložené pokuty, správní orgán využil analogii tzv. absorpční zásady zakotvené v § 12 odst. 2 zákona o přestupcích, když přihlédl, že ve správním řízení je připuštěno užití analogie ve prospěch pachatele, je-li jedním právním jednáním naplněna skutková podstata více správních deliktů. Absorpcí sazeb přísnější trest pohlcuje mírnější a sbíhající se delikty jsou tak postiženy podle sazby za závažnější z těchto deliktů. Pokud se týká výše uložené sankce, jsou správní orgány vázány zákonem stanovenou minimální výší sankce a nejsou oprávněny posuzovat její protiústavnost.

Žalovaný v napadeném rozhodnutí, v jeho odůvodnění popsal průběh kontroly na provozovně účastníka řízení 4.4.2013, průběh řízení po provedené kontrole i správního řízení po jeho zahájení do rozhodnutí správního orgánu I. stupně konstatováním, že o průběhu a výsledku kontroly byl dne 25.4.2013 vyhotoven protokol, s nímž byl jednatel účastníka řízení seznámen, požádal o přezkoumání protokolu, o výsledku byl vyrozuměn inspektorátem oblastního inspektorátu přípisem ze dne 13.5.2013, proti němu podal námitky a vrchní inspektor námitku zamítl jako nedůvodnou. Účastník řízení převzal 25.4.2013 opatření k odstranění nedostatků se stanovením termínu. Dne 26.8.2013 oznámil oblastní inspektorát zahájení správního řízení a ústní jednání proběhlo za přítomnosti zástupkyně účastníka řízení 12.9.2013, kdy byly provedeny důkazy listinami a právní zástupce doložil do spisu listiny včetně kopie pracovní smlouvy T. Z. ze dne 4.4.2013 a písemné stanovisko k zahájenému správnímu řízení. Téhož dne byla doručena kopie pracovní smlouvy P. M. s doplněným místem výkonu práce. Dne 4.10.2013 vydal oblastní inspektorát rozhodnutí. Proti uvedenému rozhodnutí podal účastník řízení odvolání a odvolací orgán, žalovaný, zaujal stanovisko k odvolacím námitkám týkající se výroku napadeného rozhodnutí ohledně absence ust. § 25 odst. 1 písm. a) ve vztahu k výši uložené pokuty podle § 140 odst. 4 písm. f) zákona o zaměstnanosti a vzhledem k tomu, že nebylo účastníkem řízení napadeno spáchaní správního deliktu podle § 25 odst. 1 písm. a) zákona o inspekci práce jako takového, odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí a ke spáchaní tohoto deliktu se nevyjadřoval. Na základě

podkladů ve správním spise konstatoval, že spáchání správního deliktu bylo prokázáno, poukázal na rozpor mezi výpovědí T. Z. do záznamu ze dne 4.4.2013 a ve vyjádření jednatele účastníka řízení Ing. R. v otázce týkající se pracovní doby T. Z. K námitce, že nebylo prokázáno, v jakém časovém období měl být předmětný výkon nelegální práce panem Z. vykonáván, když dne 4.4.2013 s ním byla uzavřena pracovní smlouva, žalovaný odkázal na sdělení jednatele, že pracovní smlouvu uzavře až poté, jakou práci T. Z. odvede. V době kontroly tedy nebyla uzavřena. K námitce týkající se výše pokuty žalovaný odůvodnil její uložení souladné se zákonem a odkázal na zdůvodnění výše oblastním inspektorem.

Žaloba byla podána včas (§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen s. ř. s.), osobou oprávněnou (§ 65 odst. 1 s. ř. s.), jde o žalobu přípustnou (§ 65, § 68, § 70 s. ř. s.).

V souladu s § 75 odst. 1, 2 s. ř. s. přezkoumal Krajský soud v Brně napadené rozhodnutí žalovaného v mezích žalobních bodů, včetně řízení předcházejícího jeho vydání, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu.

Pokud se týká skutkového stavu, soud při přezkoumání rozhodnutí vycházel ze Záznamu o skutečnostech zjištěných při kontrole totožnosti fyzických osob podle § 132 odst. 1, 2 zákona o zaměstnanosti, který byl sepsán s T. Z. dne 4.4.2013, kde uvedl, že „do práce přišel ráno v 6:00 hod., zatím nemá písemně nic uzavřeného, přišel si jenom vyzkoušet práci a na základě toho, jak mu práce půjde, dohodl se s panem Mikulou, vedoucím, že s ním uzavře dohodu o pracovní činnosti a později pracovní smlouvu.“ Na dotaz, v jakém časovém období dne pracuje, odpověděl, že „dnes od 6:00 hod. a má pracovat asi do 14:30 hod.“ Jakým způsobem bude vyplácena mzda či odměna za práci uvedl, „že mu nebylo nic vyplaceno, dohoda byla na výši 70 až 80 Kč za hodinu práce. Dozvěděl se, že A. bude přibírat pracovníky, již před rokem se informoval o práci u ní a dnešního dne to zkusil a zašel se na práci zeptat. Vlastní svářečský průkaz, provádí zámečnické práce, vrtání, broušení, svařoval víka na palety.“ Kontrolovaná osoba v poskytnutých informacích o zjišťovaných a souvisejících skutečnostech kontrolovanou osobou podle ust. § 7 odst. 1 písm. c) zákona o inspekci práce uvedla mimo jiné, že na pracovišti je na zkoušku pan T. Z., který pracuje od 7:00 hod. a podle toho, jak odvede práci, tak pak s ním uzavře pracovní smlouvu. Na pracovišti měla k dispozici pracovní smlouvu P. M., dohodu o provedení práce J. H. s tím, že ostatní má v kanceláři v Praze a doloží je. Shora uvedené výpovědi shrnul Oblastní inspektorát práce pro Jihomoravský a Zlínský kraj se sídlem v Brně v Protokolu o výsledku kontroly ze dne 25.4.2013 tak, že na pracovišti zjištěná osoba T. Z. v době kontroly vykonával práci a to svařoval se svářečkou víka na palety, uvedl, že nemá písemně uzavřený pracovněprávní vztah, práci provádí na tzv. na zkoušku a podle toho, jak bude šikovný a práce mu půjde se dohodl s vedoucím M., že s ním uzavře dohodu, později možná i pracovní smlouvu. Svařuje víka na celokovové palety, provádí zámečnické práce, je podřízen vedoucímu panu M., je dohodnutý na hodinové odměně 70 až 80 Kč za hodinu, evidován na úřadu práce. Statutární zástupce kontrolované osoby uvedl, že T. Z. pracuje od rána od 7:00 hod. a podle toho, jak bude odvádět práci, tak s ním uzavře pracovněprávní vztah. Z uvedeného v protokolu oblastní inspektorát dovodil, že kontrolovaná osoba dne 4.4.2013 v době kontroly na pracovišti dílny A. umožnila fyzické osobě T. Z. vykonávat závislou práci bez uzavřeného pracovněprávního vztahu a dále, že kontrolovaná osoba v pracovní smlouvě zaměstnance P. M., která byla k dispozici na pracovišti kontrolované osoby neuvedla ve smlouvě místo výkonu práce. Tím kontrolovaná osoba porušila v prvním případě ust. § 3 zákoníku práce a podle ust. § 5 písm. e) bod 1 zákona o zaměstnanosti umožnila výkon

nelegální práce, v druhém případě nesplnila povinnost danou ust. § 34 odst. 1 písm. b) zákoníku práce. Podle záznamu o zahájení kontroly na provozovně kontrolované osoby, kontrola probíhala dne 4.4.2013 od 11:10 hod. do 13:10 hod.

V žádosti o přezkoumání protokolu ze dne 2.5.2013 kontrolovaná osoba oponovala, že závěr kontrolního orgánu týkající se T. Z. je nesprávný, že se jednalo o zkoušku odborných dovedností, zkušeností a rychlosti výkonu svářečské práce uchazeče o zaměstnání a vzhledem k tomu, že jde o vysoce odborný charakter zakázek, společnost musí klást vysoké nároky na odbornost zaměstnanců, a proto se nemůže spolehnout pouze na předkládaná osvědčení a doklady o vzdělání, nýbrž je nezbytné odbornost doložit v praxi. Takovou zkoušku lze vykonávat pouze na pracovišti společnosti v obvyklé pracovní době, osobně a podle pokynů vedoucího pracovníka společnosti a předvést svoje schopnosti při několika různých činnostech. Za formalistické považuje přijmout uchazeče ráno do pracovního poměru, následně ověřovat jeho pracovní schopnosti a v případě nevyhovění nároků, odpoledne s ním ukončit pracovní poměr ve zkušební době.

Ve výsledku přezkoumání protokolu inspektor uvedl, že zkoušku ověření praktických dovedností lze realizovat v rámci dohod o pracích konaných mimo pracovní poměr, případně sjednáním zkušební doby v pracovní smlouvě a setrval na svém závěru ve vztahu k činnosti T. Z. na pracovišti kontrolované osoby dne 4.4.2013, že šlo o porušení ust. § 3 zákoníku práce a výkonu nelegální práce podle § 5 písm. e) bod 1 zákona o zaměstnanosti.

V námitce vůči výsledku přezkoumání protokolu kontrolovaná osoba vyslovila nesouhlas se závěrem, že T. Z. vykonával osobní práci ve vztahu podřízenosti, jménem kontrolované osoby a na základě jejích pokynů. Dne 4.4.2013 se přišel do firmy ucházet o zaměstnání, nebyl si jistý, zda neztratil po dlouhé době zručnost a získání pracovního místa mu bylo přislíbeno pod podmínkou, že jeho odborné schopnosti a zručnost předem prokáže. Požádal, zda může zručnost ověřit a předvést ihned, což mu bylo umožněno a k tomu mu byl vykázan předmět a poskytnuty prostředky ke sváření. V rámci jednání o případném zaměstnání byl seznámen s pracovní dobou společnosti na pracovišti v době od 6.00 hod. do 16:30 hod. a byla s ním ujednána úhrada spotřebovaného materiálu a plynu pro nácvik. Nevykonával práci na výrobku určenému k prodeji, nýbrž na zmetkovém vyřazeném kuse. Činnost vykonával z vlastní iniciativy, zájmu získat zaměstnání, společnost z této činnosti neměla prospěch, neměl stanoven začátek ani konec pracovní doby či čas na zkoušení ani výkonovou normu. Prováděl činnost použitím vlastních ochranných prostředků a pracovního oděvu.

Rozhodnutím o námitce ze dne 21.6.2013 byla námitka zamítnuta, když vedoucí inspektor oblastního inspektorátu práce setrval na předchozích stanoviscích, které zaujali inspektoři oblastního inspektorátu. Následně bylo zahájeno správní řízení, nařízeno ústní jednání, z něhož byl vyhotoven protokol dne 12.9.2013 a v rámci jednání byly provedeny důkazy listinami z kontrolního spisu a doloženy podklady pro event. rozhodnutí o výši pokuty, kopie pracovní smlouvy T. Z. ze dne 4.4.2013 a stanovisko kontrolované osoby k zahájení řízení ve věci uložení pokuty pro podezření ze spáchání správních deliktů na úseku zaměstnanosti a inspekce práce.

Dne 27.9.2013 resp. 14.10.2013 Oblastní inspektorát práce pro Jihomoravský kraj a Zlínský kraj se sídlem v Brně vydal pod sp. zn. SD426/13, č.j. 14288/9.30/13/14.3-RZ rozhodnutí, které je soudem citováno v tomto rozsudku shora. Po podaném odvolání rozhodl žalovaný napadeným rozhodnutím, přičemž důvody rozhodnutí soud uvedl shora.

Na základě skutkových zjištění, které vzešly z provedené kontroly v provozovně žalobkyně dne 4.4.2013 v době od 11:10 hod. do 13:10 hod. dospěl soud k závěru, že správní orgán I. stupně ani žalovaný nesprávně vyhodnotily zjištěný skutkový stav ve vztahu

k přítomné osobě na pracovišti žalobkyně T. Z. toho dne a to i přes námitky kontrolované osoby uvedené v žádosti o přezkoumání protokolu a v námitkách vůči výsledkům přezkoumání protokolu vedoucím inspektorem oblastního inspektorátu práce. Podle soudu je směřodaté, co bezprostředně uvedl T. Z. v poskytnutých informacích dne 4.4.2013 v době od 11:25 hod. do 11:35 hod. do záznamu a to, že si přišel práci vyzkoušet a na základě toho, jak mu práce půjde, dohodl se s vedoucím, že se s ním uzavře dohodu o pracovní činnosti a později pracovní smlouvu, přičemž kontrolující orgán nevyžadoval další konkretizaci sdělení T. Z. a své posouzení také z části postavil na odpovědi týkající se časového období dne výkonu práce, když T. Z. sdělil, že dnes od 6:00 hod. má pracovat asi do 14:30 hod. Proč se na tomto pracovišti nacházel uvedl T. Z. v doplňujících informacích v tom směru, že zjistil, že bude tento zaměstnavatel přibírat pracovníky, asi před rokem se zde o práci informoval a dnes to na pracovišti zkusil a zašel se zeptat. Z uvedených skutkových okolností správní orgány nemohly jednoznačně dospět k závěru, že v případě T. Z. šlo o výkon nelegální práce. K otázce ověřování schopností a pracovních dovedností se mimo jiného vyjádřil v rozsudku č.j. 3 Ads 111/2013-31 ze dne 30.7.2014 NSS, když konstatoval, že „Právě soustavnost vykonávané práce tudíž může být znakem, na základě něhož lze odlišit závislou činnost, resp. nelegální práci od jednorázové občanské výpomoci, ověřování určitých předpokladů zájemce o práci či jiných druhů činnosti, které není možné za závislou práci považovat.

Takovou činností může být v konkrétních případech práce také pracovní pohovor vykonávaný na pracovišti, jehož součástí je zkouška z konkrétních pracovních dovedností. Správný výběr zaměstnance je nepochybně klíčový pro řádný chod prakticky jakéhokoliv provozu, a je proto přirozené, jestliže se zaměstnavatel snaží odhalit silné a slabé stránky zaměstnance již v průběhu výběrového řízení. Pro výběrové řízení je na jedné straně typické, že probíhá pouze omezenou dobu (zpravidla v řádu desítek minut až jednotek hodin), na druhou stranu není výjimečné, že obsahuje výkon požadovaných činností prováděných pod dohledem zkušenějšího pracovníka, který hodnotí pracovní schopnost uchazeče o zaměstnání a tak tomu měl být i v daném případě. Postihovat takovou činnost jako nelegální práci by odporovalo právu zaměstnavatele na výběr zaměstnance (§ 30 odst. 1 zákoníku práce i hospodářským zájmům zaměstnavatelů, které ve svém důsledku dopadají i na zaměstnance.“

Skutkové okolnosti tak, jak byly zjištěny a soudem podrobně uvedeny shora je nutno posoudit podle tohoto právního názoru NSS. T. Z. se jednoznačně vyjádřil, proč provádí práci v okamžiku kontroly kontrolního orgánu na pracovišti, jeho přítomnost na pracovišti shodně ozřejmila i kontrolovaná osoba a podle soudu správní orgány nesprávně tuto činnost T. Z. a jeho přítomnost na pracovišti žalobkyně posoudily. Soud tedy konstatuje, že T. Z. dne 4.4.2013 u žalobkyně nevykonával nelegální práci a tudíž žalobkyně nespáchala správní delikt podle ust. § 140 odst. 1 písm. c) zákona o zaměstnanosti tím, že umožnila vykonávat nelegální práci jak je definována v ust. § 5 písm. e) bod 1 zákona o zaměstnanosti. Pokud se týká spáchání správního deliktu podle § 25 odst. 1 písm. a) zákona o inspekci práce soud se shoduje s žalobkyní v tom, že nebyl naplněn materiální znak, společenská škodlivost, neboť uvedené pochybení bylo zjištěno 4.4.2013 v pracovní smlouvě ze dne 1.4.2013, týkalo se vedoucího pracovníka provozovny a lze uvěřit žalobkyni, že došlo pouze k opomenutí, resp. k písařskému nedostatku.

Vzhledem k tomu, že soud dospěl k závěru, že nebyl spáchán správní delikt podle § 140 odst. 1 písm. c) zákona o zaměstnanosti nelze uložit pokutu na základě ust. § 140 odst. 4 písm. f) zákona o zaměstnanosti. Vzhledem k tomu, že pokuta byla uložena podle § 140 odst. 4 písm. f) zákona o zaměstnanosti a nikoliv i podle zákona o inspekci práce, i když šlo o správní delikty na základě různých právních předpisů nelze souhlasit se stanoviskem správního orgánu I. stupně i žalovaného v tom směru, že může být využíváno analogie absorpční zásady v ust. § 12 odst. 2 zákona o přestupcích, tedy, že přísnější trest pohlcuje mírnější a tudíž sbíhající se delikty jsou postiženy podle sazby za závažnější z těchto

deliktů. Ve věci nešlo totiž o jedno právní jednání, kterým byla naplněna skutková podstata více správních deliktů.

Soud na základě shora uvedeného právního posouzení věci podle § 78 odst. 1 s. ř. s. napadené rozhodnutí zrušil a věc vrací žalovanému k dalšímu řízení se závěrem, že se žalobkyně nedopustila správního deliktu podle ust. § 140 odst. 1 písm. c) zákona o zaměstnanosti. Tímto právním názorem je žalovaný vázán v dalším řízení i ve vztahu k prvostupňovému rozhodnutí.

O nákladech řízení bylo rozhodnuto ve smyslu ust. § 60 odst. 1 s. ř. s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl na věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V dané věci byl úspěšná žalobkyně, proto má právo na náhradu nákladů řízení. Zástupkyně žalobkyně účtovala náklady řízení za zaplacený soudní poplatek ve výši 4.000 Kč (3.000 Kč za podanou žalobu, 1.000 Kč za návrh na přiznání odkladného účinku), a odměnu za 3 úkony právní služby po 3.100 Kč podle ust. § 7, § 9 odst. 3 písm. f), § 11 odst. 1 písm. a), d) vyhl. č. 177/1996 Sb. v účinném znění (dále jen advokátní tarif) - převzetí a příprava věci, sepsání žaloby, účast u jednání a 3x režijní paušál po 300 Kč (§ 13 odst. 3 advokátního tarifu). Celkem na odměně účtovala 10.200 Kč, dále požadovala zástupkyně žalobkyně náhradu nákladů cestovného ze sídla advokátní kanceláře k procesnímu soudu k jednání a zpět ve výši 952 Kč (2x 80 km, náhrada dle vyhl. 5,95 Kč/km při vyhlášené ceně benzínu natural 29,70 Kč a průměrné spotřebě dle TP 7,23 l/100 km), náhradu za ztrátu času strávenou na cestě, celkem 6 půlhodin po 100 Kč, tj. 600 Kč. Vyúčtovanou odměnu ve výši 11.752 Kč je na základě předloženého potvrzení nutno navýšit o 21% DPH, o 2.468 Kč, takže na nákladech řízení včetně zaplacených soudních poplatků náleží částka 18.220 Kč, kterou je žalovaný povinen žalobkyni na nákladech řízení zaplatit do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 19. dubna 2016

JUDr. Milada Haplová, v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Karolina Marešová